

Fabylonië

Op het moment dat de ochtendzon voorzichtig zijn eerste flauw oranje licht over het meer uitstrooit en je in de verte vaag een grijze oeverstreep kunt zien, draait mevrouw Gans zich nog eens om. Behaaglijk ligt ze op haar nest met de lange hals op de rug en de snavel verstopt tussen de warme veren. Mmm, nog even niet, denkt ze. Zo heerlijk hier op dit warme plekje, nog even niet opstaan.

Maar 'het nog even niet' duurt wel erg kort. Er ontstaat onrust en herrie, want de andere ganzen worden wakker, lopen op en neer, tetteren, snateren en gakken er op los. De ene nog luidruchtiger dan de ander. Elkaar verdringend, rennen ze naar een frisse groene pol. Wie er het eerst is, daarna duwen ze elkaar om, voor de lekkerste hap.

Als de buurman niet oplet en pardoes dwars over haar heenstapt, is de maat vol. Geïrriteerd heft ze haar hoofd in de lucht, snuift diep de frisse ochtenddauw op en roept zo hard als ze kan:

“Genoeg... nu ben ik het zat!”

Boos staat ze op. Weerspanning schudt ze met haar achterste en zet ferm de oranje poten op de grond. Driftig trappelt en verplet ze het gras. Als het kon, zou de stoom uit de snavelgaten naar buiten spuiten. Maar jammer genoeg lukt dat niet. Wel tettert de woede, gakt ze luidkeels en tiert ze in het rond.

“Ik ga het anders doen. Het is helemaal genoeg geweest! Het is me hier te druk! Al dat

gedoe, dat gegak, gesnater en gesnotter. Zo dicht op elkaar. Ik kan geen stap verzetten, ik moet zo ontzettend opletten of ik sta verkeerd. Ik word zo geïrriteerd van ieders geloop, geroep, getrap en geren. Ik wil het anders. Ik wil naar een plek waar het rustig en stil is naar daar waar ik me niet irriteer. Ik ga, ja! Ik ga naar een

‘zonder irritatieplek!’”

Echter mevrouw Gans is voor dit moment even vergeten dat ze niet alleen is. Dat komt vast door haar boosheid. Want nadat ze opgesprongen is, kijken drie gelige wollige bolletjes met kleine kraaloogjes omhoog. Zij zien een hevig geïrriteerde moeder. Maar of ze nou wel of niet drie kleine kinderen heeft, voor haar maakt het helemaal niet uit. Het besluit staat vast!

“Ik ga”, zegt ze tegen de kleintjes. “Gaan jullie mee? Kom, we gaan naar een

‘zonder irritatieplek’.”

Natuurlijk gaan de pullen mee, ze denken er niet eens over na. In ganzenpas verlaten ze de weide, richting het meer. Als ze al even in de versnelde pas achter hun moeder aan gelopen zijn, vraagt Gek hollend aan Gok:

“Wat gaan we eigenlijk doen?” Het derde broertje Gak, meent de situatie helemaal te begrijpen. Hij bemoeit zich er ook mee en antwoordt zijn vragende broertjes met volle overtuiging:

“We gaan naar een

‘zonder felicitatie plek!’”

